

кога вадѣше ведрото. Тя стана. Но страхътъ пакъ я обзе. Помисли да се спустне да бѣга, да бѣга колкото може прѣзъ гората, по полето, да стигне по-скоро до селото, до кжшитѣ, до запаленитѣ свѣщи. Погледътъ ѝ падна на ведрото до нея. Тѣй я бѣше страхъ отъ Тенардиерица, че тя не се рѣши да бѣга безъ ведрото. Тя улови привезлото съ двѣтѣ ржцѣ и съ мжка издигна ведрото. Пристѣпи нѣколко крачки по пѣтя, но пакъ го сложи, защото бѣше тежко. Почина си малко и пакъ дигна ведрото. Тоя пѣтъ повѣрвѣ повечко. Пакъ се спрѣ. Почина си малко, дигна ведрото и пакъ трѣгна. Така тя полека-лека, като мравучка, мѣкнеше ведрото съ източена шия като баба. Съ замразени ржцѣ тя стискаше привезлото и често си почиваше. Но пѣтътъ бѣше дълъгъ и тя знаеше, че е закъснѣла и Топардиерица ще я бие. Тя грабна пакъ ведрото и се запѣти мжжки съ думитѣ: „олеле боже, божке!“

Въ тази минута тя внезапно усѣти, че ведрото съвсѣмъ олекна. Една ржка, която ѝ се стори грамадна, залови привезлото и силно издигна ведрото. Козета повдигна очи. Една висока, черна и права фигура вървѣше до нея въ тъмнитата. Нѣкакъвъ човѣкъ приближи до нея отзадъ, безъ да го чѹе тя и, безъ да продума нищо, поелъ бѣ привезлото на ведрото, което тя носѣше.

Дѣтето изгледа човѣка, но не се уплаши.

VI. Рамо до рамо съ непознатия въ тъмнината.

Непознатиятъ изгледа дѣтето и му проговори съ сериозенъ, но тихъ гласъ:

— Момичанце, не ти ли тежи това голѣмоведро?
Козета повдигна глава и отговори: